

Frithiof och Bidn.

Frithiof.

Bidn, jag är ledsen wid sjö och wåg,
böljorna äro oroliga själar.

Nordens de fasta, de älskade själar
locka med underlig makt min håg.

Lycklig är den, som hans land ej förslutit,
ingen förjagat från fädernas graf!

Ud! Får länge, får länge jag slutit
sridlös omfring på det wilda haf.

Bidn.

2. Hafwet är godt, det må du ej flandra,
frihet och glädje på hafwet bo,
weta wi ej af den wackliga ro,
älska alltjemt att med böljorna wandra.

När jag blir gammal, wid grönstande jord
wäxer jag också wäl fast som gräsen.

Du will jag fåmpa och dricka om bord,
nu will jag njuta mitt sorgfria wäsen.

Frithiof.

3. Isen har nu dock öf jagat i land,
runt fring wär föl-ligga wägorna döda;

wintern, den långa, will jag ej förbå
här ibland klippor på dödlig strand.

Ännu engång will i Norden jag jula,
gästa kung Ring och min röfwade brud;

se will jag åter de lockarna gula,
höra dess stämma de älskade ljud.

Bidn.

4. Godt, jag förstår dig: kung Ring skall röna
wifingehanden är föga blid.

Kungsgård wi tända wid midnattstid,
sweba den gamle och röfwa den stöna.

Eller kanhända på Wifingawis

altar du brotten en holmgång wärdig,

eller han stämmas till härslag på is: —

Idag hur du will, jag är genast färdig.

No 643.

Fritthiof.

5. Nämna mig ej mordbrand och tänk ej på frig;
fredligt till kungen min kosa jag ställer.
Han har ej felat, hans drottning ej heller,
hämmande Gudar ha straffat mig.
Litet har jag att på jorden hoppas,
will blott ta afsked af den jag har fått,
afsked för ewigt! När lunderna knoppas,
kanste och förr, är jag åter här.

Björn.

6. Fritthiof, din dårskap jag aldrig förlåter;
flagan och suket för en quinnas skull!
Jorden, ty wärr! är af quinnor full,
wilste du en, stå dig tusen åter.
Will du, så hämtar jag dig af det fram
hastigt en laddning från glöddande söder,
röda som rosor och spåsa som lam,
se'n dra wi loss, eller dela som bröder.

Fritthiof.

7. Björn du är öppen och glad som Frej,
rapper att strida och klof att råda;
Oden och Thor, dem känner du båda,
Freja, den himmelska känner du ej.
Jäse om Gudarnas makt må wi twista:
akta dig, wäc! ej den ewigas harm;
fort eller sent hennes slumrande gnista
waknar i Gudars och menniskors harm.

Björn.

8. Gå dock ej ensam, din hemväg kan stängas.

Fritthiof.

Ej går jag ensam, mitt svärd följer med.

Björn.

Wäns du hur Hagbart blef hängd i träd?

Fritthiof.

Den som kan tagas, är wärd att hängas.

Björn.

Stupar du, stridsbror, jag hämnar dig wäl,
ristar wäl blodden på Fritthiofs bane?

Fritthiof.

Önddigt, Björn: den galande hane
hör han ej längre än jag, farwäl!

~~~~~

Mitt timglas flyndar sig och rinner.
Wälan! Förr än det tömt sin sand,
Så will jag tömma, om jag binner,
Det glas jag lyfter i min hand.

2. Wälan, I fångslade buteljer!
I skolen frist få andas ut,
Jag några glada wänner wäljer,
Som gdra på er tråldom slut.

3. Jag går ej ensam uppå stranden
Och tårddg ser mot hafwets rymd,
Jag winkar ej försagd med handen,
Att andra kusten, som är Rymd.

4. Jag wandrar tyft min jemna bane
Och i ett lungt och fredligt tjäll
Jag följer tryggt min gamla wana,
Att le med wänner hwarje quäll.

5. Men, kommer den obudna gästen,
Så tar jag, höfligt honom mot,
Och säger: det är slut på festen,
Och följer honom utan knot.

6. Och då först winkar jag med handen
Tills jag förs bort med wäldig fart
Att wännerna, som stå på stranden!
Farwäl, farwäl! Wi räddas snart.

~~~~~

I Naturen hwilken lycklig frid,
Westan andas, drufwan tårar gjuter.
Ware helsad, Wår, du sälla tid,
Re'n i hoppet sommar'ns fröjd jag njuter.

2. Lifligt Njuter opp ur jordens sköt
Stjellen, som den spåda liljan knoppas;
Sjufflig! glöm den tid då Bore rör,
Andas helsen åter, le och hoppas.

3. Och du lycklige, som ingen gång
Eorgens eller mödans ryngd måst bära,
Hör den fria lärkans glada sång,
Kungdr du, lik henne, Skaparns ära.

4. War en upplyst, sann och wärdig tolf,
Af det sköna, wisa i naturen. —
Är du icke mer än Fogens folk?
Wår du icke namn af lung för djuren?

5. Skåda Lommands oskuld och behag
För'n hon, mognad, bär i ångens sköte.
Yngling! Lär af henne ryttans lag,
Innan sorgen hastar till ditt möte.

6. Vintern flygtar likt en sorglig dröm,
Då naturen ur sin linda wakenar.
Lifwets wår den flyr, med tidens ström,
Likt en wån, — man gråter ej, men saknar.

7. Och du, äldrige, som fyllt ditt lopp,
Gläds åt wåren, gläds åt solens strimma.
Wet, att så ödbblighetens hopp
Alarna skall i ewighetens dimma.

8. Ej skall på din morgon, ewigt ny,
Några fulna aftonwindar följa
Någon stormig höfnatts mörka skyn,
Stjernans rymder får ditt bga bålja.

Snart är din sällhetstid försluten;
Lyb, muntra gosse; njets lag,
Och njut den lyckliga minuten
Af lifwets långa sorgedag.

2. Förgåfves kallar du tillbaka
Din flydda ungdoms glada år,
Då tidens tunga wingar staka
Sin frost på dina gleja hår.

3. Snart skall du tryckt mot flickans hjerta
Ej finna njutet mera der:
Blott klaga öfwer giltens smärta,
Och dina gåckade begär.

4. Snart går den blitrande Pokalen,
Din bleka torra läpp förbi:
Han skall förbittras utaf qualen
Och tårar falla deruti.

5. Så njut den dag dig njutet gifwer,
Ej ut aldrig glädjens timma opp:
Wet, att den ånger gruslig blifwer,
Som följer ett bedraget hopp.

6. Nu winka kärleken och wåren
Och drufwans milda saster dig:
Men se dig om och tätt i spåren
De lömska qualen smuga sig.

7. Så drick och njut och lef för dagen
Och tryck din flicka mot ditt bröst:
Se dessa tjusande behagen,
Hör harmonien af hennes röst.

8. Se njets tjufta tårar falla
Från hennes blyga bga ner;
Hör bålens lummiga wågor swalla,
Och Wården ber dig dricka mer.

- „Runo! trogen systerfärlig
 Helgar jag åt dig:
 Jordra ingen annan kärlek;
 Ty det smärtar mig.
 Lungt vi råkas må, som wänner;
 Lungt vi skiljas må!
 Tåren, som ditt öga bränner,
 Kan jag ej förstå.“
2. Stum den starke lds sig rycker,
 Ser åt ljusets höjd,
 Häftigt mot sitt bröst han trycker
 En en gång sin fröjd;
 Swingar sig på hingsten, traswar
 Till sitt Sweitzarhem,
 Far med kämpar, korr och glaswar
 Ut Jerusalem!
3. Stora bragder snart fördfwas
 I de tappres färd,
 Blodig mellan skaror pröfwas;
 Flamman af hans swärd,
 Loggenborgarns namn fördfbljer
 Svarje Muselman;
 Men det qual, hans pansar böljer,
 Dock ej läsas kan.
4. Så ett år han bär sin mōda,
 Mer han ej förstår;
 Lugnet hwilar hos de döda,
 Döden flyr hans spår.
 Sleppet winkar, wattenen strömma,
 Spånd är seglens dragt:
 Der han andas, will han tömma
 Lustens sista slägt.
5. Och wid hennes flottsport, sakta,
 Klappar wandrarn på;
 Ad! Från dem, som borgen wakt,
 Mulet swaras då:

- „Hon, som här ni önskar finna,
 Bär nu dölets skrud,
 Just i går wår herrskarinna
 Blef Jörsonarns brud,“
6. Då för alltid han förläter;
 Sina faders dal,
 Ser sin stridshest mer ej åter;
 Ei sin wapensal:
 Klättrar ner från Loggenborgen;
 Öfänd öfwer allt;
 Råpan gömmer, svart som sorgen,
 Unglingens gestalt.
7. Och en hydda syns han bygga
 Sjerran i den trakt,
 Der på höjden lindar flygga
 Klosters hemiska prakt:
 Wäntande, från solens ljusning
 Tills att månan sten,
 Stilla bön i ögats tjusning,
 Satt han der allen.
8. Säg åt fönstret upp, på Tellen;
 Säg, i timmars lopp;
 Tills det klang i sēna quällen;
 Öppnadt för hans hopp:
 Tills den dyrkade sig röjde,
 Tills den huldade bild
 Der mot balen ner sig böjde;
 Hellig, englamild.
9. Och så gick han glad till hwila;
 Lätt och lif war den;
 Möjd, att snart från bädden ila
 till en dag igen.
 Och så satt han, såg åt Tellen; —
 Månet är förlopp, —
 Stum, tils fönstret klang om quällen;
 Öppnadt för hans hopp.

10. Tills den dyrkade sig röjde,
Tills den huldade bild
Der mot dalen ner sig höjde,
Helig, englamild.
Så, ett lif, han wid sin lilla
Öder en morgon låg;
Upp åt fönstret ån hans stilla
Bleka anset' såg.

Min vän! Hwad batar oss så noga tiden måta?
Hwar men'ska wet sin tid att sofwa och att åta;
Och när af drufwans saft min strupe låstas will,
Behöfs ej något ur: nog säger törsten till.

2. Jag re'n till femti år min lifslångd hunnit sträcka,
Och ingen ån behöft mig söfwa eller wäcka:
Jag känner sångdags bra, ty när jag wäl blir full,
Så är det lagom tid att lägga sig omfull

3. Ej något ur är gjordt, som rått kan förestrifwa,
När men'skan wafna skall och sången öfwergifwa:
Naturen följäs bår, och hon har så befallt,
Att menskan stiger opp när ruset jemt är allt.

4. Men, frågar du: hur skall en dödlig kunna weta,
När råtta tiden är att i sitt kall arbeta?
Jo, denna kunskap lått förutan flocka wins:
Wet: då är arbetstid när win ej mera fins.

Säljes för 2 R. Banco i Bruzelii Boksådor i
Upsala och Carlstad. — På samma ställen säljes
styckewis eller i parti många hundrade slag wisor och
historier. I parti då minst 24 ark köpas, erhållas
de till hälften af det wättryckta priset.

U p s a l a, tryckt hos E. m. B r u z e l i u s, 1832.